

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: SSN Rafał Malarski

w sprawie **T. P., Z. M. i M. M.**

skazanych z art. 282 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 29 sierpnia 2012 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego
kasacjami wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 16 lutego 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 28 stycznia 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

**na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario* nie uwzględnić
wniosków.**

UZASADNIENIE

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce w zasadzie tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacjach argumentacja nie jest tego rodzaju, aby w jej świetle można było mówić o ewidentnej, a więc „rzucającej się w oczy”, wadliwości kwestionowanego wyroku sądu odwoławczego, którym utrzymano w mocy pierwszoinstancyjne orzeczenie skazujące czterech oskarżonych na bezwzględne kary pozbawienia wolności w wysokości – 4 lat i 6 miesięcy M. M., 3 lat i 6 miesięcy Z. M., 3 lat T. P. i 2 lat i 6 miesięcy W. M. Wypada w tym miejscu, odwołując się w jakiejś mierze do wywodów przedstawionych w prokuratorskich odpowiedziach na kasacje, odnotować, że zasadnicze tezy skarżących o wadliwej ocenie materiału dowodowego oraz o niewywiązaniu się przez sąd odwoławczy ze swoich powinności, w konfrontacji z motywacyjnymi częściami wyroków sądów obu instancji, wcale nie jawiły się jako bezdyskusyjnie zasługujące na aprobatę.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.